

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΤΣΑΜΑΔΟΣ

Νὰ ἤμουν πουλὶ νὰ τέταγα, νὰ πάω 'ς τὸ Μισολόγγι,
 Νὰ ἰδῶ πῶς παίζουν τὸ σπαθί, πῶς ρίχνουν τὸ τουφέκι,
 Πῶς πολεμοῦν τῆς ὕμελης τ' ἀνίκητα λειωντάρια·
 Μὰ ἓνα πουλὶ χρυσότερο κηλαϊδιστὰ μοῦ λέει·
 —Γιῶργη μου, στάσι, καὶ ἂν διψᾷς τ' ἀράπικο τὸ αἷμα,
 Εἶναι κ' ἐδῶ Ἀγαριοὶ νὰ σφάζης ὅσους θέλεις.
 Βλέπεις ἐκεῖ 'ς τὰ μिरυνὰ τὰ τούρκικα καράβια ;
 Ὁ χάρος στέκει ἀπ᾽ αὐτοὺς, καὶ θὰ γενοῦνε στάχτη.
 —Πουλάκι μου, πῶς μαθες ἐτοῦτα ποῦ μοῦ λέγεις ;
 —Ἐγὼ πουλὶ σοῦ φίνομαι, ἀλλὰ πουλὶ δὲν εἰμαι.
 Εἰς τὸ νησί ποῦ ξάγαντα εἶναι τοῦ Ναβαρίνου,
 ἔχει τὴν ὕστερη πνὴ ἄφησα πολεμῶντας.
 Ὁ Τσαμαδὸς εἰμαι ἐγὼ καὶ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον·
 'Σ τοὺς οὐρανοὺς ποῦ ἀθουμι, καθάρια σᾶς ξανοίγω,
 Μὰ νὰ σᾶς βλέπω ἀπὸ κοντὰ εἶναι ἐπιθυμιά μου.
 —Πουλάκι μου, καὶ ἱπὸ κοντὰ γιατί νὰ μᾶς ξανοίγης ;
 Καὶ τί νὰ ἰδῆς τῶρι σ' ἐμᾶς, καὶ τί νὰ καμαρώσης ;
 Πάλι σκληριὰ, πικροσκληριὰ θὲ νάλθῃ νὰ μᾶς φάῃ.
 Δὲν ἄκουσες τί γίνῃ, καὶ τί εἶναι 'ς τὸ Μωρία ;
 Τρέχουν Ἀράπιδες πατοῦ, καίουν παντοῦ καὶ σφάζουν.
 Ὅλα τὰ 'πῆρε ὁ Μπραῖμ, καὶ οἱ χριστιανοὶ ποῦ 'μείναν,
 Φεύγουν, τρουπόνουν 'ταῖς σπηλιαῖς τὸ μνημα τοὺς νὰ βροῦνε.
 —Μὴν ἀπελπίεσαι, Γιῶργη μου, μὴ θέλῃς ν' ἀπελπίεσαι,
 Ἄν ὁ Μωριᾶς δὲν πάεμᾶ, καιρὸς πάλι θὲ νάλθῃ
 Νὰ πολεμήσουν σὰν ἐριὰ, καὶ πάλι νὰ νικήσουν.
 Κουφάρια μαῦρα θὰ σπαρθοῦν ἐμπρὸς 'ς τὸ Μισολόγγι,
 Καὶ τὰ ξεφτέρια τοῦ Σουλιοῦ ἐκεῖ θὲ νὰ χαροῦνε—
 Καὶ τὸ πουλὶ ἐπέταξε κ' εἰς τσ' οὐρανοὺς ἀνέβη.

ΔΗΜ. ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ †

—ΓΙΑ ΠΟΙΑ;—

Ἀκούσοι, γίλτατέ μοι Γ. Κ. Σφήκα !

Ἦμουνα 'ς τὴν πρωτομαγιά, 'ποῦ ἀκούω ἀπὸ μακρὺα
 Νὰ μοῦ εὐφραίνει τὴν ψυχὴ οὐράνια μελωδία.
 Στρέφω τὰ μάτια μου μὲ μιᾶς ὅθ' ἔλεγε ἡ καρδιά μου,
 Ποῦ νὰ καὶ βλέπω τέσσερες 'ποῦ ἀστράψαν ἐμπροστὰ μου.

† Εὐχαρίστως δημοσιεύοντες τὸ ἀνωτέρω πατριωτικὸν ποιημάτιον τοῦ ἀειδίου ἱατροῦ Πελεκάση, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἕτερα ἔργα τοῦ ἰδίου, παραχωρηθέντα ἡμῖν εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου αὐτοῦ υἱοῦ Διογυσίου.

—Ποίαις εἴσθε, ταῖς ἐφώναξα, κ' ἔχετε τόση χάρι;
 'Ω! 'πές μου τε! ὁ τόπος σας μὴν ναι τὸ φεγγάρι;
 Μὴν εἴσθε ἀγγέλοι τ' οὐρανοῦ ἢ τῆς αὐγῆς ἀστέρια;
 Μὴν εἴσθε μάγισσας; Κ' ἐκελαῖς ἀσκωσαν τὰ χέρια,
 Μοῦ δίνουν μία κατὰμουτρα καὶ πρῶτω λιγωμένος,
 Σηκόνουμαι· δὲν ἦτανε! κ' ἐθώρα σατισμένος.

Χωρὶς νὰ θέλω, τ' ἄσμα τους ψάλα καὶ καθαρίζω,

‘Ποῦ πάλι ἐξαναστράψανε, καὶ τότε γνατίζω.

«Σήκω,» μοῦ λέει μία ἀπ' αὐταῖς. «Τί τρέμεις; μᾶς φοβάσαι;»

Δὲν σὰς γνωρίζω, ἐτραύλισα. «Καλ, δὲν μᾶς θυμᾶσαι;

«Ἡμαστε ἡ Μούσας; 'ποῦ ἀγαπᾶς ἡ Μούσας; 'ποῦ λατρεύεις,

«Κ' ἦλθαμ' ἐδῶ νὰ μάθουμε γιὰ πιά 'πὸ μᾶς δουλεύεις.

«Σὰν κάθε πρώτη τοῦ Μαγιοῦ ἱετοῦμε 'ς τὸν καθένα,

«Εἶπαμε νᾶλθουμε μὲ μιᾶς κ' ἡ τέσσερες 'ς ἐσένα.

«Ἦλθαμε, καὶ σὰν ἴδαμε τ' ὥρο πρόσωπό σου,

«Σ' ἐδεῖραμε κ' ἐφύγαμε μὲ γέλοια ἀπ' ἐμπρός σου.»

Καὶ ποιὸς, εἶπα, σὰς ἔκαμε νὰ ξαρθῇτε πάλι;

«Μόνο ἡ κιθάρα, δύστυχε, 'ποῦ μᾶ ὕμνει τὰ κάλλη.

«Ἐλα λοιπὸν καὶ μὴν ἀργῆς, ἐγὼ εἶμαι ἡ Μελοπομένη,

«'Ποῦ ἡ μουσικὴ μου τοὺς θνητοὺς καὶ ὅλο τὸ πᾶν εὐφραίνει.

«Ἄν θῆς νὰ μείνω μοναχὴ 'ς τοῦοῦ καὶ 'ς τὴν καρδιά σου,

«Θὰ δοῦσθῃς κ' αἰώνιο θά μείνη τ' ὄνομά σου.»

«Εγὼ,» ἡ ἄλλη ἐφώναξε, «εἶμαι ἡ 'ρατώ σου,

«Μ' ἐμὲ θὰ ὕμνῃς τὸν ἔρωτα (κι' ἂς ναι τύρανός σου).

«Ἐμὲ μὲ λένε θάλεια» μιὰ ἄλλη 'ποι' πηδοῦσε·

«Ἐλα νὰ κωμωδῆσουμε τὸν κόσμό· κ' ἐγελοῦσε.

«Ἀμὴ ἐγὼ 'ποῦ 'σ' ἔκαμα νὰ σφίξης ἰάθε κόρη;

Φωνάζ' ἡ ἄλλη ἐξαφνα· ἦτο ἡ Τερψιόρη.—

«Ω! τί ιδέα σὰς 'πέρασε, ταῖς λέω ἀιαφορῶντας

Γιὰ τὰ ὥραϊα κάλλη τους, κ' ἡλθατε πηδῶντας;

Λυποῦμαι πῶς θὰ φύγετε σὰν κᾶπως λυπημένας

Σ' ἄλλαις καρδιαῖς νὰ τρέξετε 'ποῦνα γιὰ σὰς καυμένας.

'Εγὼ μία μόνον ἀγαπῶ, κ' ἐκεῖνη μὲ ἐμπνέει,

Πῶχει κλειστό τὸ στόμα της καὶ χίλια μύρια λέει,

'Ποῦ κωμωδῶ καὶ μουσικῶ καὶ ποιητῇ με κάνει,

Γιὰ 'ΚΕΙΝΗ πλέκω σήμερα πρωτομαγιᾶς στεφάνι.

4η Μαΐου 1877.

I. Γ. Τ.

ΕΙΣ ΜΙΑ ΜΑΝΑ

ΑΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΤΗΣ

(Δ'. ΜΑΙΟΥ)

Σήμερο, πρώτη τοῦ Μαγιοῦ, 'ποῦ πλέκουν τὰ λουλούδια,

Ἡμέρα 'ποῦ γιορτιάζεται μὲ δάκρυα καὶ τραγούδια,

Ὁ Θάνατος ἐξήλεψε κ' ἐκίνησε νὰ πάη

Σ' τὰ περιβόλια τ' ἀνθηρὰ γιὰ νὰ θερίσῃ Μάη.